

Versek

[2014. július]

KÖZPONT

Kéne egy olló, elvágni. Vagy csak rántani egyet rajta, hogy lepottyanjanak.

Az egyiké nagy és piros és ha az alkalom megkívánja, vagy ha nem is, lecsupaszítja, a másiké kicsi és piros, és ha az alkalom megkívánja, vagy ha nem is, lecsupaszítja,

és mindketten kitárják, és úgy mutogatják egymásnak, hogy né, mim van, ami neked nincs vagy nem olyan, ami neki kell, így dolgoznak egymás ellen – értem.

Mindkettő nagy bábmester, kicsit civakodósak, amit indokol is a helyzet, szövik és rángatják dühödten a szálakat, engem vonz egyik is, másik is, becsavarodok,

annyira nem tudom már kibogozni, melyiket is akarom jobban, de leginkább talán azt, hogy magukat vagy egymást hálózzák be végre... Egy időben tisztán, érintésre nyíltak-zárultak, de

mióta felhúzták magukat rajtam, már nem is kell kinyújtózni és közel hajolni, úgy lüktet áthatóan kicsi is és nagy is, hogy még itt lent, ebben az égnyi mélységben is megcsap,

így tartanak távol, bár így akarnak fogva tartani, így tartanak fogva, bár így akarnak távol tartani egymástól, mert nem a szív a központ

CSÖPP

Hogy? „Kapitális hibát követted el, hogy nem kapituláltál időben”? Ócska szójáték, de még annyi se. De ki firkantotta a lapszélre, kinek szól? Becsuktam a „vérrendelet”-et (elírva? mindenesetre közönséges füzet, benne versek, egy rakás, rosszak), rózsaszín, kislányos fedőlapján alvadt vérfolt. Felpiszkálom, a nyelvemre teszem, megízlelem. Aztán lenyelem.

Hh.

Nem ez az első öngyilkossági kísérlet? Akkor itt, ahol szinte minden, ami egy lánylelket feszültségbe hoz, felizgat vagy letör, teljesen mindegy, hegyén-hátán szerepel, mért nincs említve?

Vagy csak akkor jött meg neki először? vették el a szüzességét?... Nem vers- vagy akármilyen téma? Mégis, hogy csöppent ide?

ÜTÉS (FÉRFIHANG)

Felbaszódok, lehordom,
jár a szám és jár
az agyam, hova jár el,
amikor nincs velem,

mi ez, amit magára
vett, ki adta rá, és egyáltalán
ha már visszajött,
mért nem veszi le,

vagy hogy lépjek
fel, hogy komolyan
vegyen, mért nem
lép már le? Megússem?

Jövök-megyek,
az ujjam az ütőeremen,
mert ezt is
a helyére kéne tenni

már valahogy, hogy mi
lesz a húsból, ha erősebb
készítésre megnyílik –
vagy nem nyílik meg

SZÖRDÖG (HANG)

„Mi gatyánk, mi vagy a szennyesben”
– súgta a fülemben az ördög,
egyáltalán nem kérdőleg,
valamikor hajnaltájt

A szördög egy szerény
utánzat, és ő ezt tudja is szegény,
ugyan büdös, mint az ördög,
szőrös, mint egy dög,
alul, felül,
elől, hátul,
kívül, belül, még ott is,
ahol nem.

Kefélni nem lehet, mert nem lehet
tudni, mi nemű, pedig állítólag kész
örömmel engedné, ha volna bár kinek.

Rendszerint ezt csinálja
(és pont, amikor sietsz):
letoccsan valahonnan nagy fentről,
felfújja magát teljes térfogatában,
és mindahány szemét rád mereszti,
de nem lát,
és mindahány fülét hegyezi,
de nem hall,
és mindahány idegszálát megfeszíti,
de nem érzékel
vagy érez...

Hiába állsz hozzá
egész közel,
és hadonászol
és üvöltözöl
és simogatod
és püfölsz,
hogy hordja már el
magát az utadból

BABA-HORROR (NŐI HANG)

A babám fejébe megfoghatatlan
szeget ütött a
Leccsapó, de láthatóan
még nem egészen

ment bele, úgyhogy 2 megoldás van:
húzni rá egy jó nagyot,
hogy most már akkor
tővig menjen, vagy megpróbálni

kihúzni belőle harapófogóval,
amihez viszont nekem se
rátermettségem, se erőm, se szívem,
mert attól félek, hogy meghasad...

Vagy felvenni a harcot 1ből

KINÉZVE

Fruzsitól

A pata csak cicoma, lerúgja
(szinte napi rendszerességgel),
mihelyt hazaér belefáradva
a szédítő magasságokba,
amit megkívánnak tőle

ezek a vadak ezen a kurva vidéken,
ahol mindent és mindenkit
állatnak néznek, akit csak minimálisan
is istenítenek, még az isteneiket is
porig alázzák a bunkó hitükkel.

Isteni érzés mezítláb járkalni,
megmozgatni az ujjakat,
szellőztetni a hárttyákat,
a hajlatokat és nyílásokat,
meglebbenteni a szárnyakat,

picit körözni a szobában,
majd letelepedni az ágyra,
vagy szimplán a földre,
és jó sokáig úgy maradni
kinézve az égre

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Dankuly Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat